

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 20-21
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG (läses i kyrkan)

När oron hade lagt sig kallade Paulus till sig lärjungarna och intalade dem mod. Därefter tog han farväl och bröt upp för att resa till Makedonien. Och när han hade farit genom det landet och flitigt uppmuntrat bröderna kom han till Grekland, där han uppehöll sig i tre månader. Han stod just i begrepp att avsegla till Syrien när en judisk sammansvärjning mot honom fick honom att ändra sig och fara tillbaka genom Makedonien. I sällskap hade han Sopatros, Pyrrhos son, från Beroia, Aristarchos och Secundus, som hörde till bröderna i Thessalonike, vidare Gaius från Derbe, Timotheos samt Tychikos och Trofimos från Asien. De reste nu i förväg och inväntade oss i Troas. Själva seglade vi från Filippi efter det osyrade brödets högtid, och fem dagar senare träffade vi dem i Troas, där vi stannade en vecka. Dagen efter sabbaten hade vi samlats för att bryta bröd. Paulus, som skulle resa nästa dag, talade till bröderna, och han höll på ända till midnatt. Det fanns många lampor i det rum på översta våningen där vi var samlade. En ung man som hette Eutychos hade satt sig i fönstret. Han föll i djup sömn då Paulus talade så länge, och i sömnen ramlade han ut från tredje våningen, och när man lyfte upp honom var han död. Paulus kom då ner och lade sig över honom, slog armarna om honom och sade: ”Sluta med er klagan, han lever!” Och han gick upp igen, bröt brödet och åt. Sedan fortsatte han länge att predika, ända till gryningen, då han lämnade dem. Ynglingen levde och kunde föras hem, och de kände en stark tillförsikt.

MÅNDAG

Vi gick direkt ombord och avseglade till Assos, där vi skulle hämta Paulus; det hade han bestämt, eftersom han själv ville ta landvägen dit. När vi mötte honom i Assos tog vi honom ombord och kom så till Mitylene. Därifrån seglade vi vidare och hade nästa dag nått i höjd med Chios; dagen därpå lade vi till vid Samos, och ännu en dag senare kom vi till Miletos. Paulus hade nämligen beslutat fara förbi Efesos för att inte förlora någon tid i Asien. Han hade bråttom, eftersom han om möjligt ville vara i Jerusalem på pingstdagen. Från Miletos skickade han emellertid bud till Efesos och kallade till sig församlingens äldste. När de infunnit sig sade han till dem: ”Ni vet hur jag har uppträtt bland er hela tiden, från första dagen jag kom hit till Asien. Jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och under prövningar som jag har utsatts för genom judarnas anslag. Jag har inte varit rädd för att låta er veta det som gagnar er, utan har undervisat er om det, offentligt och i hemmen, och jag har enträget uppmanat både judar och greker att omvända sig till Gud och tro på vår herre Jesus. Nu känner jag mig tvingad att resa till Jerusalem utan att veta vad som skall möta mig där. Jag vet bara att den heliga anden i stad efter stad försäkrar att bojor och lidanden väntar mig. Men jag anser inte att mitt liv har något värde för mig; jag vill bara fullborda mitt lopp och det uppdrag som jag har fått av herren Jesus: att vittna om Guds nåderika evangelium.

TISDAG

Och nu ser ni mig aldrig mer, det vet jag, alla ni som jag har besökt och förkunnat riket för. Därför vill jag denna dag bedyra att jag är utan skuld om någon går förlorad. Ty jag har inte varit rädd för att delge er allt som hör till Guds plan. Ge akt på er själva och på hela den hjord som den heliga anden satt er att ha uppsikt över, för att ni skall vara herdar för Guds församling som han har vunnit åt sig med sin sons blod. Jag vet att när jag lämnat er skall farliga vargar som inte skonar hjorden tränga in bland er. Ur era egna led skall det träda fram män som förkunnar villoläror för att dra lärjungarna över på sin sida. Håll er därför vakna,

och kom ihåg att jag i tre års tid dag och natt har väglett var och en av er under tårar. Och nu anförtror jag er åt Gud och åt hans nåderika ord, det som kan göra er till hans byggstenar och ge er arvslott bland alla dem som helgats. Jag har aldrig velat få silver eller guld eller kläder av någon. Ni vet själva att dessa händer har sört för mina egna och mina följeslagares behov. I allt har jag visat er att ni, genom att arbeta på ett sådant sätt, skall ta er an de svaga med herren Jesu egna ord i minne: Det är saligare att ge än att få.”

ONSDAG

Efter sitt tal föll Paulus på knä och bad tillsammans med alla de andra. De grät häftigt, omfamnade honom och kysste honom. Det som smärtade dem mest var hans ord att de aldrig skulle få se honom igen. Slutligen följde de honom till båten. När vi hade skilts från dem och lagt ut seglade vi raka vägen till Kos, nästa dag till Rhodos och därifrån till Patara. Där fann vi ett skepp som skulle till Fenikien, och vi seglade vidare med det. Vi siktade Cypern, passerade söder om ön med kurs på Syrien och kom till Tyros, där lasten skulle lossas. Vi sökte upp lärjungarna och stannade hos dem en vecka. På Andens ingivelse varnade de Paulus för att fara vidare till Jerusalem. Men när dagarna i Tyros var till ända bröt vi upp för att fortsätta resan. Alla, också kvinnor och barn, följde oss ut ur staden. Vi knäböjde på stranden och bad, och sedan tog vi farväl av varandra. Vi steg ombord, medan de andra gick hem till sitt igen.

TORSDAG

Från Tyros kom vi till Ptolemais, där vår sjöresa slutade. Vi hälsade på bröderna och stannade hos dem en dag, varefter vi fortsatte till Caesarea. Där gick vi hem till förkunnaren Filippus, som var en av de sju, och stannade hos honom. Han hade fyra ogifta döttrar som kunde profetera. Vi hade varit där i flera dagar då en profet vid namn Agabos kom ner från Judeen och sökte upp oss. Han tog Paulus bälte och band sina händer och fötter och sade: ”Så säger den heliga anden: Den som äger detta bälte skall judarna i Jerusalem binda så här och överlämna i hedningarnas händer.” När vi hörde hans ord vädjade både vi och folket där till Paulus att inte gå upp till Jerusalem. Då svarade han: ”Varför gör ni så, gråter och slår ner modet på mig? Jag är beredd att inte bara låta mig fångslas utan också lida döden i Jerusalem för herren Jesu namns skull.” När han inte lät övertala sig lugnade vi oss och sade: ”Må Herrens vilja ske.” Efter dagarna där gjorde vi oss i ordning och fortsatte upp till Jerusalem. En del av lärjungarna i Caesarea följde med för att visa oss till Mnason, en cypriot som länge hade varit lärjunge; hos honom skulle vi få bo.

FREDAG

I Jerusalem tog bröderna emot oss med glädje. Nästa dag gick Paulus tillsammans med oss andra hem till Jakob, och dit kom också alla de äldste. Sedan han hade hälsat på dem redogjorde han noggrant för allt som Gud hade utfört bland hedningarna genom hans arbete. De prisade Gud för vad de fick höra och sade till Paulus: ”Du vet, broder, att det finns tiotusentals troende bland judarna, och alla håller de strängt på lagen. Nu har de fått höra att du lär alla judar ute bland hedningarna att överge Mose och förklarar för dem att de inte skall omskära sina barn och inte leva efter våra seder och bruk. Vad gör vi nu? De får säkert veta att du är här. Följ därför vårt råd. Här finns fyra män som har avlagt ett löfte. Ta med dig dem och rena dig tillsammans med dem och betala för dem så att de kan låta raka huvudet. Då förstår alla att det inte ligger någonting i det som de har fått veta om dig, utan att också du håller fast vid lagen och lever efter den. Men när det gäller hedningar som har

kommit till tro har vi meddelat vårt beslut: de skall avhålla sig från kött som offrats till avgudar, blod, kött från kvävda djur och otukt.” Då tog Paulus med sig männen och renade sig nästa dag tillsammans med dem. Sedan gick han till templet och tillkännagav när renhetstiden skulle vara avslutad och offer bäras fram för var och en av dem.

LÖRDAG

Strax innan de sju dagarna var slut fick judarna från Asien syn på Paulus i templet. De hetsade upp folkmassan och tog fast honom och ropade: ”Israeliter, kom och hjälp till! Här är mannen som överallt sprider en lära som riktar sig mot vårt folk och vår lag och denna plats. Och nu har han till och med tagit med sig greker till templet och vanhelgat denna heliga plats.” De hade nämligen sett Trofimos från Efesos tillsammans med Paulus i staden och tog för givet att Paulus tagit med honom till templet. Hela staden kom i rörelse och folket strömmade till. De grep tag i Paulus och släpade ut honom från templet, och portarna stängdes genast. De ville döda honom, men den romerske kommandanten fick rapport om att hela Jerusalem var i uppror och skyndade omedelbart ner till dem med manskap och officerare. När judarna fick se kommandanten och soldaterna slutade de att misshandla Paulus. Kommandanten steg fram, arresterade honom och lät belägga honom med dubbla bojor, och sedan frågade han vem det var och vad han hade gjort. Det kom olika svar ur hopen, och då han i allt tumultet inte kunde få klart besked lät han föra Paulus till fästningen. När man hade fått honom till trappan måste soldaterna bära honom. Så våldsam var trängseln, för massan följde efter och skrek: ”Döda honom!”

Tänk efter:

- Hur kan Guds kärlek förvandla världen?
- Hur hanterar du bibeltexter som du tycker är svåra eller gör dig frustrerad?
- Hindras du av rädsla för vad andra skall tycka om dig?
- Vad kan du förändra för att ha möjlighet att ge människor du möter din uppmärksamhet?
- I vilka situationer tycker du att det är svårast att hålla fred med andra?
- När tog du senast vara på tillfället att berätta om din tro?

